

SZILÁGYI ZSÓFIA EMMA

Marco Salvatore

Élt egyszer egy olasz fiúcska, Marcónak hívták. Belevaló kis srác volt. Húsos ajkában, az orra alatti mély gödröcskében és kreol bőre alatt már ott lüktetett a buzgó latin vér, pedig még csak kilencéves volt. Toszkána egyik öreg falucskájában élt nagyanyjával és gyönyörű nővérével, Gloriával. A lány hirtelen vált érett nővé: mellette egy szempillantás alatt kerekedett ki, kacér, fekete fürtjei naphosszat cirógatták. Csípőjét színes kendőkkel hangsúlyozta, vékony derekát fűzővel emelte ki, amiért vallásos nagyanyja rendszeresen megszólta, mondván: rendes katolikus lány nem ingerli a férfiakat.

Marco minden ebéd után kifeküdt a házuk melletti babérbokor alá, ahonnan zavartalanul beláthatta szülőfaluja egyetlen terét. Emésztett, ugyanis – növésben lévő – olasz létére a mértéket nem ismerte: mindig annyira teleette magát nagyanyja főztjével, hogy a focizással várnia kellett. Amit egyébként nem is bánt, mert a nap a déli órákban olyan erősen sütött, hogy a legtöbb falubéli az otthonában vészelte át ezt az időszakot. Egy-egy szomszéd azért néha kidugta az orrát, és hunyorogva elszívott egy cigarettát. Marco mindig odaintegetett nekik, mert a faluban a jólnevelt gyerekek finomságokat kaptak. Olykor néhány kitikkadt madár is megjelent, hogy igyon a tér közepén álló szökőkútból, amelyből éppen csak szivárgott a víz.

Marco szerette szülőfalujának kis terét nézegetni, mert mindig felfedezett valamit, amit addig nem vett észre. Biztos volt benne, hogy ismer már minden követ, tetőcserepet – és minden mohafoltot a tetőcserepeken –, ablakot, zsalugátert, kopogtatót, virágot, sőt még azt is tudta, hogy a téren melyik mélyedés telik meg a leggyorsabban vízzel, mikor esik az eső. Ha pedig mégis felfedezett valami újat, sajátos mozdulatsorral üdvözölte: kétszer a saját vállára csapott, tapsolt, majd csettintett egyet.

Marco nem nagyon ütött el a környezetétől, de egy szempontból mégis különlegesnek számított: egymaga bánt el a szerelemmel.

A szerelem – egész egyszerűen – átesett rajta, amikor Marco egy délután elbambulva heverészett a babérrózsa alatt. A fiú felpattant, és sűrű bocsánatkérések közepette a fekete lepelbe burkolt férfi után lépett. Amikor udvariasan felsegítette, észrevette, hogy vak. Marcót a férfi élettelen szeme, kampós orra és összetört arcki-fejezése egy ijesztő dottore-maszkra emlékeztették; halálosan megrémült tőle. A férfi kirántotta sovány karját a fiú segítő kezéből, és reszelős hangon rámondott:

– Hol a botom, te komisz? Anyád nem tanított meg, hogy ne légy útban?! – Marco, miután magához tért, gyorsan körülnézett, és megtalálta a földön heverő fehér botot. Érte nyúlt, és a férfi kezébe adta.

– Erről van szó! – az idegen megtapogatta a babérrózsa leveleit. – Egyébként remek kis árnyékos van. Lepihennék egy kicsit, ha önagysága nem bánná... – Marco illedelmesen lesegítette, majd előhúzott egy tiszta zsebkendőt, és az öreg felé nyújtotta... ám ekkor eszébe ötlöttek a nagyanyja szavai, és ijedten hátrahőkölt. Végignézett a földön kuporgó idegen férfin, és a felismerés úgy vágta fejbe, hogy azt hitte, menten hátraesik.

Ez csak a szerelem lehet!

Szája egyetlen haragos vonallá vékonyodott, keze ökölbe szorult. Elhatározta: úgy elveri a nyomorultat, hogy belezárul.

A nővére gondolt. Valahányszor a nagyanyja szomorúnak látta Gloriát, olyan dühösen járt-kelt a házban, hogy bármi, amihez tömpe ujjával és széles tenyerével hozzáért, rögtön vigyázzba vágta magát. Marco ilyenkor igyekezett minél kevésbé az öregasszony útjában lenni.

– Ma che dici! – háborgott ezüstös bajsza alatt az asszony. (Merthogy bajsza volt, pontosan annyi, amennyi egy valamirevaló hatvanas délszaki nőtől elvárható.) – Tudom, hogy a szerelem vak, de akkor sem értelek! Come puoi parlar così... Észre sem veszed, és már el is rabolta a szívedet meg a fiatalságodat! Mert a szerelem vénségesen vén... és koldus képében szedi évezredek óta az áldozatait! Állandóan telebőgöd nekem a házat! E allora?! Ha már a méltóság és a szerelem nem fér meg egy székben, legalább az eszed legyen a helyén, lányom!

Marco sokkal jobban tartott attól, mi lesz nővérenek a sorsa, mint a nagyanyja békétlen, kövér macskájától, aki minden étkezésnél bemászott az asztal alá, és sunyin bokán harapta. És most, hogy végre szembetalálkozott a galád szerelemmel, úgy érezte, le kell számolnia vele, hogy imádott nővére többé egy könnycseppet se ejtsen miatta.

A nagyanyja mesélt is valamiket arról, miként lehet megölni a szerelmet, de Marco nem értette, ehhez miért kell – például – elnyomni magunkban.

A fiú undorral nézte, ahogy az idegen alak magában motyogott, miközben zavartan tépkedte a fűcsomókat, és időként hangosan, teljesen értelmetlen szavakat kiabált bele a semmibe. Fogatlan, ráncos szája idegesen remegett. Akárhogy vizsgálta Marco a férfit, nem értette, hogy hullathat könnyeket ezért a mogorva koporsótöltelekért az ő fiatal és csodaszép nővére, mikor a faluban az összes fiú Gloriáról álmodzik.

– Te, gyerek, meg tudom tölteni valahol a butykosomat? Az arcomat is megmosnám... – vakkantotta a férfi.

Marco ekkor úgy döntött, hogy saját módszerét alkalmazza. Felsegítette az öreget, és elindultak. A férfi sántított, ezért a kis Marcót néha úgy megrántotta, hogy

szegény azt hitte, menten sárkányrepülővé változik, és elszáll. De azért észnél volt, mert tudta, hogy az ember nem veszítheti el a fejét, ha a szerelemmel van dolga.

Megérkeztek a falucska régi, kiapadt kútjához, amelynek egyik oldalát már elhordták a másik kút építéséhez, ezt itt kisajátította a gyom. Marco egészen a széléig kísérté az öregot. Végignézett a szerencsétlen férfin, aki remegő kezével üres butykosát nyújtotta feléje.

Mielőtt minden bátorsága elillant volna, hirtelen mozdulattal meglökte, és gyorsan hátrébb lépett, nehogy a férfi magával rántsá. Az öreg egyensúlyát veszítette, és kalimpálva, borzalmas üvöltéssel beletántorodott a kútba. Marco elfordult, még a szemét is behunyta, a fület pedig betapasztotta. Miután úgy gondolta, hogy eleget várt, megfordult és áthajolt a párkányon. A kút alján fekvő, összetört, sötét alakot nézte. Elsírta magát, de tisztában volt vele, hogy nem tehetett mást. Elhunyt édesapjára gondolt. „Egy férfi legyen kemény, főleg, ha a családjáról van szó!” Megtörölte könnyes szemét, és hazaindult.

Az eset utáni napon azonban már cseppet sem volt szomorú. Dudorászva, saszsézgatva segített nagyanyjának. Fát aprított, zöldséget pucolt, megfejte egyetlenegy kecskéjüket, és jókedvében még az undok macskát sem lökte le az ablakpárkányról, ahogy eddig minden alkalommal. Az örömittas perceket Gloria szakította félbe: ismét zokogva érkezett haza. Marco zaklatott nővérét nézte, és valami nem fért a fejébe.

„Kiszedték? Ki van zárva! Kimászott volna? Lehetetlen!”, értetlenkedett magában.

Azonnal utána akart járni, hogy mi történhetett. Eldobta a felmosóröngyöt, és futásnak eredt. Lerohant a lépcsőn, át a téren, majd a kis levenduláson keresztül meg sem állt a régi kútig. Megtámaszkodott a szélén, és lenézett a feketeségbe. Nem hitte el, amit látott. Megdermedve csúszott le a kút oldalán, és semmit sem értett.